

Arrest

nr. 116 617 van 8 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 28 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 77 347 van 15 maart 2012 opnieuw de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 29 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 26 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie – M. D., attaché (1) (2) wordt aan

de persoon die verklaart zich S.A. M. te noemen, geboren te Arbed op (...)1991, en welke verklaart van Jorjaanse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;*
- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*
- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*
- artikel 74/14 §3, 4.: de onderdaan van een derde land heeft 'niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en verwondingen aan politieambtenaar in dienst; .

PV nr (...) van de politie van Gent.

Volgens het administratief verslag van 26.07.2013 is de betrokkene niet in het bezit van bestaansmiddelen.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 03.04.2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is he! noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort met visum Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor slagen en verwondingen aan politieambtenaar in dienst, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel (03.04.2012), is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Zoals- uit het dossier (verslag) blijkt is betrokkene niet in bezit van gekende bestaansmiddelen. Er zijn derhalve sterke vermoedens dat hij zijn toevlucht zal nemen tot illegale arbeid. Derhalve is een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken noodzakelijk.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken .

• In uitvoering van artikel 74111, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

_1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

• 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene kreeg op 03.04.2012 betekening van een Bevel om het grondgebied te verlaten maar er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene gevolg zou hebben gegeven aan dit bevel. Bovendien werd op 26.07.2013 een PV opgesteld uit hoofde van slagen en verwondingen aan een politieambtenaar in dienst en betrokkene vormt dan ook een gevaar voor de openbare orde. Betrokkene heeft ook geen officieel adres in België en er bestaat een risico op onderduiken.

Omwille van voorgaande redenen wordt geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten toegestaan en wordt een inreisverbod van drie jaar opgelegd."

Op 29 juli 2013 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in.

Op 6 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 116 616 van 8 januari 2014 het beroep tot nietigverklaring verwerpt.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In een exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingediende beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Bovendien kan een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel geen voordeel opleveren aangezien in voorkomend geval de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders kan dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten, hetgeen op 30 juli 2013 reeds gebeurde met de afgifte van een bijlage 13^{quinquies}. Dit bevel is uitvoerbaar en definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

3.2 De Raad merkt op dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Hogere rechtsnormen waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) kunnen zich verzetten tegen het aannemen van een gebonden bevoegdheid.

De Raad benadrukt daarnaast dat verzoeker in ieder geval ook een belang heeft bij het aanvechten van de beslissingen tot terugleiding en tot oplegging van een inreisverbod. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker stond voor hij naar België kwam onder de bescherming van UNRWA, gezien hij van Palestijnse origine is en opgroeide in een vluchtelingenkamp in Jordanië, dit werd niet betwist door het arrest dd. 15 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande verzoeker (RvV, 15 maart 2012, nr. 88 002) en is aldus een vaststaand gegeven.

Verweester heeft de plicht om na te gaan of er geen schending is van hogere rechtsnormen.

Art. 7 van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. "

Welnu, verweester heeft op geen enkel ogenblik de schrijnende toestanden voor Palestijnse vluchtelingen in rekening genomen, niettegenstaande er recent nieuwe informatie voorhanden was hierover. Verweester diende van deze informatie op de hoogte te zijn geweest ten tijde van het nemen van de beslissing. Zij dient de actuele informatie op het ogenblik van het nemen van de beslissing eveneens in rekening te brengen evenals de situatie van Palestijnen in Jordanië.

Citizenship for Palestinians in Jordan is a complicated issue. Although most Palestinians have Jordanian citizenship and many have integrated, Jordan still considers them refugees with a right of return to Palestine. The UN Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) reported in 2006 that over 1.8 million Palestinians were registered as refugees and displaced persons in Jordan. (stuk 4, Minority Rights Group International, World Directory of Minorities and Indigenous Peoples - Jordan : Palestinians, 2008, available at <http://www.refworld.org/docid/49749cfcc.html>, eigen onderlijning)

"If, however, the person is outside UNRWAs area of operations, he or she no longer enjoys the protection or assistance of UNRWA and therefore falls within paragraph 2 of Article 1D, providing of course that Article 1C, 1E and 1F do not apply. Such a person is automatically entitled to the benefits of the 1951 Convention and falls within the competence of UNHCR" If, however, national authorities decide to return a Palestinian refugee to his or her country of former habitual residence, return should only be carried out if the refugee is ensured "effective protection " in that country. The level of protection available in the country is a matter of assessment by national authorities. According to UNHCR's guidelines on "effective protection ", the following elements, inter alia, are critical factors for the appreciation of "effective protection", the person has no well-founded fear of persecution in the third State on any of the 1951 Convention grounds; there will be respect (or fundamental human rights in the third State in accordance with applicable international standards; the third State has explicitly agreed to readmit the person as an asylum-seeker or; as the case may be, a refugee; and, the person has access to means of subsistence sufficient to maintain an adequate standard of living. (stuk 5, E. Sondergaard, Protection of Palestinian Refugees in States Signatories to the 1951 Refugee Convention and the 1954 Stateless Convention, te consulteren op <http://www.badil.org/en/al-majdal/item/851-protection-of-palestinian-refugees-in-states-signatories-to-the-1951-refugee-convention-and-the-1954-stateless-convention>, eigen onderlijning)

"It is UNHCR's position that where the protection or assistance of UNRWA has ceased "for any reason" within the meaning of Article 1D, a Palestinian refugee (who falls within the personal scope of Article 1D and is eligible for UNRWA assistance), is automatically entitled to the benefits of the 1951 Convention/Qualification Directive"

(stuk 9, UNHCR, "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection", mei 2013, p. 5, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/518cb8c84.html>. eigen onderlijning)

De elementen hier aangegeven door UNHCR werden op geen enkel moment in rekening gebracht, minstens werden ze niet onderzocht. De toestand in Jordanië voor Palestijnse vluchtelingen is immers precair. Daarenboven moet verzoeker de garantie hebben dat hij effectief opnieuw wordt toegelaten en onder de bescherming van UNWRA wordt geplaatst en dat hij een normale levensstandaard kan hanteren, tot slot dienen de fundamentele rechten te worden gerespecteerd.

"De Jordaanse regering heeft meer dan 2.700 Jordaniërs van Palestijnse afkomst hun staatsburgerschap ontnomen. Dat blijkt uit een rapport van mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch (HRW). Het rapport gaat over de periode tussen 2004 en 2008, maar in 2009 zette Jordanië het beleid verder, zegt HRW De betreffende Palestijnen, die oorspronkelijk op de Westelijke Jordaanoever woonden, hebben geen toegang meer tot openbaar onderwijs en gezondheidszorg." (stuk 3, Het belang van Limburg, "Jordanië ontnemt Palestijnen nationaliteit, te consulteren op <http://www.hbvl.be/nieuws/buitenland/aid899840/jordanie-ontneemt-palestijnennationaliteit.aspx>, eigen onderlijning)

"In Jordan, the disengagement from the West Bank in 1988 was accompanied by revoking the Jordanian citizenship of 1.5 million Palestinians living there. Since then, the Hashemite Kingdom kept on stripping other categories of Palestinians of their Jordanian nationality. "There are some 1.25 million Palestinians in Jordan without citizenship rights, that is they lack the basic protections enjoyed by citizens in access to education, health services, voting, movements, ownership," confirms prof Jamil Hilal, a sociologist at Ramallah's Birzeit University." (stuk 7, A.Glioti, "Palestinian Refugees stuck between naturalization and right of return, 11 maart 2013, te consulteren op <http://www.resetdoc.org/story/00000022208>)

Tot slot wenst verzoeker wat betreft het feit dat hij slagen zou hebben uitgedeeld aan een politieagent, verzoeker nog altijd onschuldig is tot het tegendeel is bewezen. Verzoeker meent immers zelf hardhandig te zijn aangepakt."

4.2 Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten heeft verweerder aangegeven dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 6° van de vreemdelingenwet en dat werd vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder te beschikken over de in artikel 2 van dezelfde wet bedoelde documenten, met name een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument; dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden doordat hij op heterdaad is betrapt voor slagen en verwondingen aan een politieambtenaar in dienst en dat verzoeker niet beschikt over voldoende middelen van bestaan doordat in het administratief verslag van 26 juli 2013 is vastgesteld dat hij niet in het bezit is van bestaansmiddelen. Daarnaast stelt verweerder vast dat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft in België en geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 3 april 2012. Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder te beschikken over de vereiste identiteitsdocumenten en bestaansmiddelen. Hij betoogt dat hij, wat de slagen betreft, onschuldig is tot het tegendeel is bewezen. Los van de vraag of hij 'onschuldig' is, stelt de Raad evenwel vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten voldoende wordt geschraagd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 6° van de vreemdelingenwet. Deze motivering wordt bovendien niet betwist door verzoeker, laat staan weerlegd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 juli 2010 een eerste asielaanvraag heeft ingediend. Deze asielaanvraag werd onderzocht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij deze laatste besliste tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 28 december 2011 wegens de ongeloofwaardige verklaringen die verzoeker had afgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt in beroep de vaststelling dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Op 29 juli 2013 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 6 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag. Het annulatieberoep tegen de beslissing is op 8 januari 2014 bij arrest nr. 116 616 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker verwijst thans voor het eerst naar de *“schrijnende toestanden voor Palestijnse vluchtelingen”*. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker nooit eerder deze ‘schrijnende toestanden’ ter sprake bracht. Evenmin heeft hij naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag het nuttig geacht om de *“recente informatie”* waarnaar hij thans verwijst in zijn verzoekschrift voor te leggen. *In casu* kan verzoeker niet volstaan met een loutere verwijzing naar ‘nieuwe’ informatie die overigens, blijkens de stukken in bijlage van het verzoekschrift en in zoverre het valt af te leiden uit de stukken, allen dateren van vóór de indiening van de tweede asielaanvraag. Verzoeker had bijgevolg de mogelijkheid om deze stukken, waarmee hij zijn vrees voor een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM bij een eventuele terugkeer naar Jordanië, in te dienen en kenbaar te maken aan de verwerende partij naar aanleiding van de indiening van zijn tweede asielaanvraag. Van verzoeker kan bovendien verwacht worden dat hij meer concrete, op zijn eigen situatie betrokken gegevens aanbrengt die aantonen dat hij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, hetgeen hij evenwel nalaat te doen.

De vaststellingen dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument en/of reisdocument en niet in het bezit is van bestaansmiddelen volstaan om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 6° van de vreemdelingenwet zonder dat verweerder *“de garantie”* moet geven dat verzoeker effectief opnieuw wordt toegelaten onder de bescherming van UNWRA. Verzoeker heeft overigens nooit eerder, ook niet naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag op 29 juli 2013 gewag gemaakt van een vrees niet meer onder de bescherming van UNWRA te kunnen vallen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

4.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing bestaat zoals gesteld uit drie onderdelen: het bevel tot verlaten van het grondgebied, het inreisverbod en de vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien de onderlinge verwevenheid dient de bestreden beslissing dan ook in zijn geheel vernietigd te worden in het geval één van de onderdelen niet rechtsgeldig tot stand kwam.

Dienaangaande wordt specifiek betreffende het inreisverbod van drie jaar enkel als volgt gemotiveerd:

“gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat voor het vertrek geen enkele termijn is toegestaan of niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.” (stuk 1)

Verweester gaat er onterecht van uit dat telkens wanneer zij een bevel neemt die geen enkele termijn toestaat om het grondgebied te verlaten zij automatisch een inreisverbod van drie jaar dient op te leggen, en dit zonder verdere motivering waarom het maximum van drie jaar wordt toegepast. Er wordt enkel een summiere motivering gegeven over het waarom van de andere delen van de beslissing doch niet over de mate waarin het inreisverbod wordt toegepast.

Immers, uit een lezing van art. 74/11 VW blijkt dat verweester indien geen termijn voor vertrek wordt toegestaan een inreisverbod kan opleggen met een maximum van drie jaar. Dit houdt in dat het inreisverbod kan variëren van 0 tot 3 jaar en dat een afdoende motivering vereist is waarom verweester het nodig acht om het maximum op te leggen.

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen (...)” (art. 74/11 Vw.)

Uit de motivering van het inreisverbod door verzoekster blijkt dat zij louter een inreisverbod van drie jaar oplegt omdat geen enkele vertrektermijn werd toegestaan. Een dergelijke motivering is geenszins afdoende.

Verweerster dient rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan de zaak, zeker gelet op de impact die een dergelijke beslissing kan hebben. Het proportionaliteitsbeginsel vereist ook dat uitgebreider wordt gemotiveerd naargelang de impact van de beslissing. Dienaangaande kan worden verwezen naar het eerste middel wat betreft de toestand waarin Palestijnse vluchtelingen zich bevinden. Verweerster kan bovendien een dergelijk inreisverbod koppelen aan een bevel, doch moet dit niet. Gelet op de ruime beoordelingsbevoegdheid dienaangaande van verwerende partij mag verwacht worden dat zij overgaat tot een grondige en afdoende motivering die rekening houdt met alle elementen eigen aan het dossier.

Dat verweerster een zekere discretionaire bevoegdheid heeft en dat gemotiveerd dient te worden waarom een inreisverbod over de periode van drie jaar wordt toegepast en niet korter, wordt ook bevestigd door rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hierbij werd ook gesteld dat wat betreft het onderdeel van het inreisverbod zelf expliciet dient te worden gemotiveerd waarom met bepaalde elementen eigen aan de zaak geen rekening wordt gehouden en dat de motivering op vlak van de verwijderingsmaatregel niet voldoende is gezien men geenszins kan nagaan of deze motivering ook werd toegepast op de bepaling van de duur van het inreisverbod of het inreisverbod op zich. De nietigheid van dit ene onderdeel maakt ook de nietigheid uit van de andere onderdelen, nu dergelijke beslissing één en ondeelbaar is (stuk 6, RvV 15 januari 2013, nr. 95.142).

Op gelijkaardige wijze werd in een arrest dd. 31 mei 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist dat het afleveren door de verwerende partij van een gelijkaardig bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet in overeenstemming is met art. 74/11 Vreemdelingenwet en de motiveringsverplichting (stuk 8, RvV 31 mei 2013, nr. 104767).

Tot slot kan nog gesteld worden dat het hier wel degelijk nog een bestuurshandeling betreft en dat moet onderzocht worden in welke mate de hoorplicht van toepassing kan zijn in het geval van verzoeker.

Immers, de bestreden beslissing heeft danig grote impact en in wezen is sprake van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zodat gelet op de proportionaliteit er redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker zou kunnen uiteenzetten welke persoonlijke omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht die de bestreden beslissing in zijn geheel zouden kunnen rechtvaardigen.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie gezien art. 74/11 Vreemdelingenwet een omzetting is van art. 11 van de richtlijn 2008/1 15/CE. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest M.M. tegen Ierland van 22 november 2012 als volgt verduidelijkt:

”Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. 1-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. 1-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. 1-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141108 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People 's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. 1-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. " (HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88)

Het feit dat aan verzoekende partij verboden wordt om gedurende drie lange jaren geen enkele voet meer te zetten op Belgische bodem is onredelijk en niet in verhouding met de door de bestreden beslissing beoogde doelstelling, zijnde het respect voor de verblijfsreglementering (stuk 8, RvV 31 mei 2013, nr. 104767).

Verzoekende partij verzoekt dan ook op zijn minst de nietigverklaring van de beslissing een inreisverbod van drie jaar afte leveren."

4.4 Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker richt zijn kritiek tegen het opgelegde inreisverbod van drie jaar.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

{..}

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

{..}."

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 3 april 2012. De verwerende partij kon aldus toepassing maken van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet om aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Waar verzoeker stelt dat niet nader is gemotiveerd waarom geopteerd wordt voor een inreisverbod van drie jaar, moet worden geduïd dat het verweerder *in casu*, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, is toegestaan om een inreisverbod van maximaal drie jaar op te leggen en dat indien verweerder van oordeel is dat er geen redenen zijn om een inreisverbod van een minder lange duur dan de maximumtermijn die door de wetgever werd voorzien te bepalen, hij hieromtrent geen aanvullende motivering dient te voorzien.

Het gegeven dat de Raad in een ander dossier overging tot de nietigverklaring van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod op basis van de vaststelling dat de materiële motiveringsplicht werd miskend, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

De Raad ziet niet in op welke wijze de verwerende partij nog verder had moeten motiveren aangaande de toestand waarin Palestijnse vluchtelingen zich bevinden nu uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat zijn eerste asielaanvraag op 28 december 2011 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen wegens ongeloofwaardige verklaringen. Ook na hoger beroep is de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geweigerd om reden van het ongeloofwaardig asielrelaas.

Verzoeker die nooit eerder heeft verwezen naar de 'toestand waarin Palestijnse vluchtelingen zich bevinden' toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden akte is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de vermeende schending van de hoorplicht betreft, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De *in casu* bestreden beslissing betreft echter geen dergelijke maatregel maar werd genomen in uitvoering van de artikelen 7 en 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekende partij zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

In zoverre verzoeker voorts aangeeft dat de hoorplicht zoals opgenomen in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, ook moet worden beschouwd als een algemeen rechtsbeginsel, moet worden geduid dat verzoeker niet aantoonde dat dit algemeen rechtsbeginsel dan onverkort geldt. In dit verband moet worden geduid dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten ook uitdrukkelijk is voorzien dat de hoorplicht enkel van toepassing is indien jegens een rechtsonderhorige een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat de vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en hem bevolen wordt het land te verlaten waarbij hem een inreisverbod wordt opgelegd een voor hem nadelige maatregel is. Deze beslissing heeft immers niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit verzoekers toelichting blijkt niet dat hij dergelijke informatie kon verschaffen. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met het feit dat hem een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. Hij maakt echter niet aannemelijk dat er specifieke redenen waren om een kortere termijn te voorzien. Hij beperkt zich tot de loutere bewering dat deze maatregel onredelijk is en niet in verhouding met de door de bestreden beslissing beoogde doelstelling, zijnde het respect voor de verblijfsreglementering, doch verstrekt hieromtrent geen verdere toelichting. Het is ook geenszins kennelijk onredelijk om een inreisverbod van drie jaar op te leggen aan een vreemdeling die sinds 29 maart 2012 illegaal in België vertoeft, zonder over bestaansmiddelen te beschikken en zonder officieel adres in België en die geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 3 april 2012.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN